

Arrest

nr. 178 743 van 30 november 2016
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. EL OUAHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 40ter, 41ter, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies of 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen en van artikel 49, 54, 5, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 27/11/2014 in functie van zijn echtgenote S.A. (...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegeven van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 03 08 2015, betrokkene werd ambtshalve geschrapt op die datum.. het datum van voorstel tot schrapping dateert van 18 03 2015. Het verslag samenwoont dd 20 05 2015 bevestigde dat het koppel uit elkaar is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 06 05 2015 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene werd echter niet meer op zijn toenmalige verblijfsplaats aangetroffen. Het is ook niet duidelijk waar betrokkene dan wel verblijft, aangezien hij het nagelaten heeft zich bij de bevolkingsdienst van zijn nieuwe verblijfsplaats aan te melden, zoals hij wettelijk verplicht is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, tweede lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging ten worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 27/11/2014 te Zottegem. De duur van zijn verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een kort verblijf. Gezien betrokkene kennelijk slechts een aantal maanden geleden probleemloos is kunnen inreizen in België en er nergens sprake is van een medische problematiek in het dossier, mag worden aangenomen dat hij zonder problemen ook terug kan reizen. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*”

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, opgedeeld in vier onderdelen, voert de verzoekende partij de schending aan van:

“V. MOYEN

Premier Moyen pris, de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation du droit d’être entendu, de l’erreur manifeste d’appréciation, de la motivation insuffisante, inadéquate, de la violation du devoir de prudence, de soin, du principe de bonne administration dans le sens où l’autorité administrative doit statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, de l’absence de motifs pertinents, plus particulièrement du principe de prudence selon lequel l’administration se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause, de la violation de l’article 42quater la loi du 15 décembre 1980, de la violation du droit au respect de la vie privée et familiale telle que protégée par l’article 8 de la Convention européenne des droits de l’homme et des Libertés fondamentales,

PREMIER GRIEF :

Que l’article 2 de la loi du 29 JUILLET 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dispose que : « Les actes administratifs des autorités administratives visées à l’article premier doivent faire l’objet d’une motivation formelle ».

Que l’article 3 de la même loi précise que : « La motivation exigée consiste en l’indication, dans l’acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Que votre conseil a rappelé à maintes reprises que l’obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l’autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, et ce afin de permettre à la personne concernée, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d’un recours et à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet.

Que dans son arrêt n° 190.517 du 16 février 2009, le conseil d’Etat a rappelé que L’obligation de motivation formelle implique que la motivation d’une décision doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier qu’elle a été précédée d’un examen des circonstances de l’espèce,

Qu’en l’espèce la partie adverse fonde sa décision en substance sur base de la considération qu’un rapport de cohabitation du 20.05.2015 a constaté que le couple est séparé.

Que l’article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 dispose « Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l’intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l’intensité de ses liens avec son pays d’origine ».

Qu’il a été jugé récemment par le Conseil de céans dans un cas similaire que « que l’article 42quater, §1er, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie défenderesse de tenir compte de la durée du séjour de l’intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l’intensité de ses liens avec son pays d’origine.

Force est de constater que la motivation de la décision attaquée se borne à indiquer que ces éléments n’ont pas été portés à sa connaissance par la partie requérante, ce qui ne peut qu’être jugé insuffisant, au regard de la disposition susmentionnée en ce qui concerne à tout le moins la durée de séjour de la partie requérante, que la partie défenderesse ne pourrait prétendre totalement ignorer dès lors qu’elle lui a octroyé une autorisation de séjour sur le territoire.

Ainsi, la motivation de l’acte attaqué ne permet pas de considérer que la partie défenderesse a effectivement tenu compte de la durée du séjour de la partie requérante avant de prendre sa décision » (CCE. Arrêt n°104172 du 31.05.2013).

Qu’en l’espèce, il ne ressort pas de la motivation de la décision querellée que la partie adverse a pris en considération, à tout le moins, la durée du séjour du requérant sur le territoire belge, comme prescrit par l’article 42quater & 1er, alinéa 3 de la loi précitée ainsi que sa situation familiale en tant que père d’un enfant en bas âge, Ibrahim né le 24 septembre 2015 ainsi que la perte de ses liens avec son pays d’origine.

D’autant plus que la partie adverse ne pouvait ignorer la longue durée du séjour du requérant sur le territoire belge depuis son arrivée en Belgique et la reconnaissance de son droit de séjour et la naissance de son premier enfant, Ibrahim.

En ce sens, la décision querellée n’est pas valablement ni adéquatement motivée.

DEUXIEME GRIEF :

Que dans le cadre d'un retrait de séjour, l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 et le principe de bonne administration de soin et de minutie imposent à la partie adverse, avant de statuer sur une telle décision, d'inviter le requérant à produire tous les éléments qu'il aurait voulu faire valoir dans le cadre de l'examen de ladite décision de retrait.

Que dans cette optique, le requérant aurait pu faire état notamment de la perte de ses attaches avec son pays d'origine après avoir mis fin à ses projets de vie dans ce pays, ses attaches professionnelles en Belgique, sa parfaite intégration dans la société belge sur plan social et culturelle, la perte de tous liens avec son pays d'origine ainsi que les circonstances particulières de sa séparation avec son épouse et les liens affectifs avec son enfant, Ibrahim en bas âge.

Que Monsieur Z. (...) affirme qu'il n'a reçu aucun courrier de la partie adverse l'invitant à faire valoir ses arguments avant le retrait.

Qu'à supposer même qu'un semblable courrier a été envoyé par la partie adverse, celle-ci était dans l'obligation de vérifier que le requérant était en mesure de réceptionner le courrier en question et d'y répondre en temps utile.

Qu'il a été jugé dans une affaire similaire par votre conseil céans le 22 mai 2014 : « En l'espèce, force est de constater que le courrier par lequel la partie défenderesse voulait informer la partie requérante de l'éventualité d'un retrait de son droit de séjour sur la base de l'article 42quater de la loi du 15 décembre 1980 et l'inviter à compléter son dossier dans ce cadre n'a été notifié à la partie requérante que le 16 juillet 2013, selon le dossier administratif. Selon la partie défenderesse, ce courrier a été notifié le 10 juillet 2013. A supposer même que l'on puisse se baser sur cette date, force serait de constater qu'elle est en tout état de cause également postérieure à la prise de l'acte attaqué, et n'a donc pas permis à la partie requérante de faire valoir des arguments en sa faveur avant la prise de l'acte attaqué.

Il convient de préciser qu'en vertu du principe de bonne administration de soin et de minutie, il incombait également à la partie défenderesse, qui estimait devoir permettre à la partie requérante de faire valoir ses arguments dans l'éventualité d'un retrait de séjour, de vérifier avant de prendre sa décision que celle-ci avait effectivement été en mesure de réceptionner le courrier qu'elle lui destinait à cette fin et d'y répondre en temps utile. » (Arrêt n° 124 336).

Par conséquent, la décision attaquée est prise en méconnaissance de l'article 42quater et des principes de bonne administration.

TROISIEME GRIEF :

Que la partie adverse devait tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier avant la prise d'une décision.

Qu'il est établi que le requérant est le père d'un enfant en bas âge.

Qu'à défaut de la prise en considération de cet élément, la partie adverse n'a ni adéquatement ni légalement motivé sa décision.

Que la partie adverse aurait dû interroger le requérant à propos de ses liens professionnels afin de garantir son droit d'être entendu.

Que ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n°230.257 du 19 février 2015).

Qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître ses éléments et sa situation avant l'adoption de la décision litigieuse, la partie adverse a méconnu le principe du respect des droits de la défense.

QUATRIEME GRIEF :

Que l'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. »

Que comme il a été rappelé par votre conseil de céans à maintes reprises, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Qu'il est établi à suffisance, que le requérant a séjourné en Belgique légalement et depuis au moins 2014 et est le père d'une enfant en bas âge.

Qu'en l'espèce, il ne fait nul doute, qu'au regard de ses éléments, le requérant a une vie privée et familiale sur le territoire belge, d'autant plus que cette vie privée s'est accentuée après cette durée de résidence légale en Belgique,

Par ailleurs, le requérant, depuis son arrivée en Belgique, s'est créée un réseau d'amis et de connaissances avec lesquelles elle a noué des relations étroites d'amitié ;

Que force est de constater à ce sujet que la Cour européenne des droits de l'homme retient une conception relativement large de la notion de vie privée, elle considère que le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. Il paraît, en outre, n'y avoir aucune raison de principe de considérer cette manière de comprendre la notion de "vie privée" comme excluant les activités professionnelles ou commerciales. (Niemietz c. Allemagne, arrêt du 16 décembre 1992, série A no 251-B, § 29)

La Cour a considéré également dans son arrêt Sisojeva et autres c. Lettonie du 16 juin 2005 qu'une mesure d'expulsion prise à l'égard d'un étranger est susceptible de violer l'article 8 lorsqu'il apparaît que l'intéressé a noué dans l'Etat d'accueil des relations personnelles, sociales et économiques fortes ; comme c'est le cas en l'espèce,

Que la décision querellée empêcherait le requérant de séjourner sur le territoire belge et que son retour dans son pays d'origine aurait des conséquences sur les liens familiaux avec son fils mais aussi sociaux et amicaux tissés depuis son arrivée en Belgique, et également des conséquences sur ses liens professionnels notamment ses opportunités de travail qu'il va perdre, lesquelles sont indispensables à son équilibre et à son épanouissement.

Que tous ces liens, d'ailleurs protégés par l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme, risqueraient d'être anéantis si le requérant devrait retourner au Maroc même temporairement, portant ainsi atteinte à ses droits subjectifs prévus par cette disposition,

Que vu tous les éléments, d'ailleurs reconnus et non contestés par la partie adverse, qui confirment l'existence d'une vie privée et familiale caractérisée, la partie adverse aurait dû investiguer un peu plus sur la situation du requérant et procéder à un examen aussi rigoureux que possible de la cause en fonction de tous ces éléments figurant dans son dossier,

En outre, cette motivation de l'acte attaqué ne permet pas en plus de vérifier si la partie adverse a mis en balance les intérêts en présence et, dans l'affirmative, de comprendre les motifs qui l'ont conduite à considérer que l'atteinte portée à sa vie privée et familiale était nécessaire et proportionnée à l'objectif poursuivi.

Que la décision querellée a affecté la vie privée et familiale du requérant, et ce d'une manière disproportionnée et a porté atteinte à ses droits fondamentaux ; que cette atteinte ne repose sur aucun fondement objectif et est totalement disproportionnée.

Partant, et au vu de ce qui précède, l'acte attaqué a violé l'article 8 de la CEDH,

Le requérant estime que les moyens sont sérieux"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden omdat blijkt dat verzoekende partij op 3 augustus 2015 van ambtswege werd geschrapt van de echtelijke woonst en blijkt dat het koppel uit elkaar is. Verder wordt gemotiveerd dat verzoekende partij nagelaten heeft haar nieuwe verblijfplaats te melden zoals zij wettelijk verplicht is zodat het schrijven van 6 mei 2015 haar niet kon bereiken. Wat betreft de humanitaire elementen conform artikel 42quater, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt uiteengezet waarom de verzoekende partij het verblijfsrecht niet kan behouden.

Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat stelt dat "Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter,

vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.” Tenslotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt omdat haar legaal verblijf in België is verstreken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet - waarvan zij de schending eveneens aanvoert - moet onderzocht worden.

Bij dit onderzoek is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.3. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen relatie meer heeft met haar echtgenote maar meent dat er geen rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf, het feit dat zij vader is van een kind geboren op 24 september 2015 en het feit dat zij geen binding meer heeft met haar land van herkomst. Zij heeft voorts professionele bindingen met België en is hier perfect geïntegreerd. Zij wijst erop dat artikel 42quater van de vreemdelingenwet het bestuur verplicht rekening te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de familiale en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland van de vreemdeling. Zij meent dat haar niet gevraagd werd deze elementen toe te lichten en dat zelfs indien dergelijk schrijven haar werd gericht, het het bestuur toekwam na te gaan of verzoekende partij dit schrijven werkelijk heeft ontvangen voor het treffen van de bestreden beslissing. Zij meent dat haar recht gehoord te worden werd geschonden.

3.4. Artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestuur op 6 mei 2015 een schrijven heeft gericht aan de verzoekende partij met de vraag om in het kader van een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht alle documenten die nuttig kunnen zijn voor het dossier over te maken. Verder blijkt dat er een adrescontrole werd uitgevoerd op het door het bestuur gekende adres van verzoekende partij, waaruit evenwel blijkt dat verzoekende partij er niet kon worden aangetroffen en zij sinds maart 2015 niet meer op dit adres zou verblijven. Verzoekende partij betwist de motivering in de bestreden beslissing niet dat zij heeft nagelaten zich bij de bevolkingsdienst van haar nieuwe verblijfplaats aan te melden, dit terwijl zij daartoe wettelijk verplicht is. Blijkens het administratief dossier werd er dienaangaande trouwens een proces-verbaal ten aanzien van verzoekende partij uitgeschreven omwille van het niet eerbiedigen van de verplichting inzake inschrijving in het vreemdelingenregister (PV OU-13-L5 002532/15 van 24 april 2015). Het kan het bestuur dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij er niet in slaagde het schrijven van 6 mei 2015 aan verzoekende partij ter kennis te brengen, nu zij niet op de hoogte was van de nieuwe verblijfplaats van verzoekende partij. Het kwam verzoekende partij toe, in het kader van een wederkerige zorgvuldigheidsplicht, het bestuur op de hoogte te stellen van haar nieuwe verblijfplaats, hetgeen zij evenwel nagelaten heeft te doen. De rechtspraak waarnaar verzoekende partij verwijst van de Raad van 22 mei 2014 – nog daargelaten de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt – is in casu niet dienstig nu verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding gegeven hebben tot voormelde rechtspraak transponeerbaar zijn op onderhavige zaak. Immers blijkt uit het citaat van deze rechtspraak dat het bestuur in dat geval wel op de hoogte was van de verblijfplaats en een effectieve kennisgeving

geschiedde, evenwel na het treffen van de beslissing terzake. In casu evenwel ligt verzoekende partij haar gedrag zelf aan de basis van het feit dat een kennisgeving niet kon geschieden nu zij haar nieuwe verblijfplaats niet had meegedeeld.

3.6. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat het bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen waarvan zij wel kennis had en die een onderzoek in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet vergen. Zo heeft de verwerende partij geoordeeld: *“Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 27/11/2014 te Zottegem. De duur van zijn verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een kort verblijf.”* zodat het betoog van verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf volledig voorbijgaat aan deze motivering. Verzoekende partij betwist ook niet dat zij slechts op 27 november 2014 werd ingeschreven in Zottegem en dat het, gelet op het feit dat de bestreden beslissing getroffen werd op 19 augustus 2015, inderdaad om een kort verblijf gaat. Verzoekende partij, die op het ogenblik van de bestreden beslissing bijna dertig jaar oud is, kan bezwaarlijk voorhouden dat een verblijf van amper negen maanden in het Rijk opweegt tegen een verblijf van negentwintig jaar in haar land van herkomst. Het betoog als zou zij alle binding met haar land van herkomst verloren hebben en dat haar sociale en culturele integratie in België moet opwegen tegen haar sociale en culturele integratie in het herkomstland, is in het licht van voorgaande derhalve evenmin plausibel. Verzoekende partij betwist verder evenmin de motivering dat: *“Gezien betrokkene kennelijk slechts een aantal maanden geleden probleemloos is kunnen inreizen in België en er nergens sprake is van een medische problematiek in het dossier, mag worden aangenomen dat hij zonder problemen ook terug kan reizen. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.”*

Voorts, naast de vaststelling dat verzoekende partij zelf aan de oorsprong ligt van het feit dat zij het bestuur niet op de hoogte heeft gesteld van alle nuttige inlichtingen inzake haar situatie op grond van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet en zij thans geen elementen zoals professionele activiteiten kan aanvoeren die zij niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing of waarvan het bestuur geen kennis kon hebben voor het treffen van de bestreden beslissing, wijst de Raad er ten overvloede op dat verzoekende partij ook geen enkel bewijs aanbrengt van het feit dat zij professionele activiteiten heeft in België zodat haar betoog dienaangaande evenmin dienstig is.

3.7. Wat betreft het argument dat zij vader is geworden van een kind op 24 september 2015, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing getroffen werd op 19 augustus 2015, en dat verzoekende partij aldus op het moment van het treffen van de bestreden beslissing nog geen kind had, zodat niet kan ingezien worden hoe het bestuur met een feit dat zich pas na het treffen van de bestreden beslissing voordoet, had moeten rekening houden. Bovendien heeft noch verzoekende partij noch de moeder van het kind het bestuur op de hoogte gebracht van de zwangerschap voor het treffen van de bestreden beslissing. De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger waaruit blijkt dat de verzoekende partij zelf aan de basis ligt van de onmogelijkheid voor het bestuur om verzoekende partij te contacteren teneinde alle nuttige gegevens aangaande haar dossier kenbaar te maken. Het kan het bestuur dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij geen kennis had of kennis kon hebben.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind op 22 april 2016, dit is na het treffen van de bestreden beslissing, het bestuur op de hoogte heeft gebracht van het feit dat zij sinds 22 maart 2016 effectief gescheiden is van verzoekende partij en dat zij de volledige voogdij heeft over het kind omdat verzoekende partij noch met haar noch met het kind iets te maken wilt hebben. Verzoekende partij kan thans bezwaarlijk voorhouden dat haar band met het kind een overweging had moeten zijn bij de beoordeling inzake de beëindiging van haar verblijfsrecht, nu het dossier stukken bevat die een tegenindicatie vormen voor een werkelijke gezinsrelatie met het kind en verzoekende partij geen concrete stukken aanbrengt die het tegendeel bewijzen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat verwerende partij besluit dat: *“Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.”*

3.8. Waar verzoekende partij een schending van haar recht gehoord te worden ontwaart, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 3.5. en volgende waaruit blijkt dat de verwerende partij wel

degelijk verzoekende partij de kans heeft gegeven om haar standpunt uiteen te zetten, maar dat omwille van het feit dat verzoekende partij verzaakt heeft aan haar wettelijke verplichting om haar nieuwe verblijfplaats kenbaar te maken aan het bestuur, zij zelf oorzaak is van het feit dat zij geen toelichting heeft verschaft. Bovendien wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Zoals uit de bespreking hoger evenwel blijkt, zijn de elementen die verzoekende partij heeft aangebracht, evenwel niet van die aard dat zij een invloed hadden kunnen hebben op de uiteindelijke besluitvorming.

3.9. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt. Zij betoogt dat zij minstens sinds 2014 in België verblijft en vader is van een kind. Zij meent aldus een privé- en gezinsleven te hebben in België. Zij heeft hier vrienden en kennissen. Zij wijst er tevens op dat zij door de bestreden beslissing de mogelijkheid verliest in België te werken.

3.10. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familieleden' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd en waarvan de beoordeling een feitenkwestie is. Om te beoordelen of er een beschermenswaardig familieleden bestaat, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren. (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties.”* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op dat op het moment van de bestreden beslissing verzoekende partij nog geen kind had, nu dit kind pas geboren werd na het treffen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst dan ook op de rechtspraak van het EHRM, waarin wordt geduïd dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er aldus bijgevolg in ieder geval op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekende partij en het ongebooren kind. De bestreden beslissing schendt dan ook geenszins artikel 8 EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, hoewel de biologische band tussen het kind en verzoekende partij nergens wordt betwist, uit de stukken van het administratief dossier eerder een

tegenindicatie blijkt voor een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kind. Immers blijkt dat de moeder de volledige voogdij heeft over het kind omdat verzoekende partij noch met haar noch met het kind iets te maken wilt hebben. Verzoekende partij maakt met haar louter betoog geenszins aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haar kind en haarzelf, dit is effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Nu verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig familieleven tussen haar kind en haarzelf die valt onder de draagwijdte van artikel 8 EVRM en waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden.

Wat betreft het voorgehouden privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij, die op negentwintigjarige leeftijd naar België is gekomen, niet aantoont dat haar regulier verblijf in België van amper negen maanden in belangrijke mate opweegt bij de beoordeling van haar situatie. Gelet op de duurtijd van haar verblijf en het gebrek aan enig ander concreet element dat wijst op sociale, professionele en culturele banden met België, wordt weinig geloof gehecht aan het betoog van de verzoekende partij dat zij goed geïntegreerd is in België. Verder is het weinig geloofwaardig dat verzoekende partij, die het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht, aldaar geen sociaal of familiaal netwerk meer zou hebben of dat zij aldaar geen professionele activiteiten zou kunnen ontwikkelen. Evenmin blijkt dat verzoekende partij vanuit haar land van herkomst geen contacten meer zou kunnen onderhouden met haar sociaal netwerk in België. Er blijkt niet dat er geen juiste afweging werd gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische maatschappij. Een schending van artikel 8 EVRM wordt ook hier niet weerhouden.

3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.12. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER